

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 1 - 2012

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Jon A., Noa Kjærsgaard Hansen, Dea Sofie Kudsk,
Kirsten Nørgaard, Martin Snoer Raaschou, Morten
Walther Rasmussen, Line Toftsø og Cathrine Thordal
Voss.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forside
Mette Norrie

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/1202/>

Kirsten Nørgaard

I kridtlyset

Svigermor er i telefonen.
Jeg er i det klistrede
i en dybbblå figen

og jeg leder efter ord. Om at gå
med kvindetegn om halsen
og en tidslomme på bagen.

Der er et særligt kridtlys
for dem med den rigtige faktor.
De er ret rå

og blogger åbenlyst
om deres betændelser
og fortæller at de drømmer

og drømmer og drømmer
og flyver, og svømmer og
dykker.

Jeg drømmer altid
at jeg farer vild eller
kommer for sent.

Der kommer næppe mange
kussedigte herfra.

Cathrine Thordal Voss

Man kan sagtens få et klaver til at trække vejret gennem toner uden en egentlig berøring af de 88 tangenter. Uden at nogen beslutter sig for at lægge pres på dem, med musiske evner eller ej, eller sætte hænderne skødesløst ned over dem i fuldskab, ubetænksomhed eller uskyldig barnagtighed, kan klaveret på alle tider af døgnet give enten blå, violette eller mørkere lyde fra sig, overgive dem til luften og få dem ført andre steder hen, rundt i rummene for til sidst måske at sætte sig fast på ting. Enkelte af disse lyde kan efterlade spor i menneskers ansigtsudtryk, de kan få børn til at se ud som små voksne og voksne til at mærke deres varme kroppe som arbejdende kraftværker. Når bare lytterne er parate til at forstå, at en kortvarig stilhed, en følsom banken på instrumentets lakerede træ, og en let hvisken, der skaber ekko under klaviaturet, også kan betegnes som musik.

En morgen efter en erkendelse som denne kan en snebunke foran et tilfældigt hus eller en ukendt lejlighed måske synes uadskillelig fra den nye januarhimmel. Der er ikke længere forskel på de to hvidheder: snebunke og himlens skyer, der dækker den grå baggrund som spildt, klar maling. Når man træder i sneen, kan man sikkert kun høre iskrystallernes toner. De vil hele tiden gå i ét, snebunke og himmel, og en ung kvinde vil prøve at genskabe det flimrende billede af et markeret ansigt i sin hukommelse fra natten. Det er, som når de sorte og hvide tangenter flyder sammen og ikke længere kan adskilles, som når musikken er i alle stemmer, bevægelser og udtryk. Som når musikken også kan høres gennem sproget som blink under vand, der kun kan findes, hvis man kan svømme med åbne øjne i meget lang tid.

Jon A

Billetmærke sekt

Jeg kan godt se at jeg får brug for nogle disciple til min sekt, hvis den for alvor skal ta af. Jeg har åbnet for ansøgninger, og jeg er rimeligt large: Spiritualitet er ikke et must, man skal først og fremmest ku rocke en kjortel. Det er bedst hvis ansøgerne har langt hår, jeg forestiller mig min sekt som sådan en bunke langhårede og meget smukke typer, der bevæger sig rundt på en koreograferet måde, lidt som om de udtrykte sig i dans.

Det ku faktisk være meget fedt: hvis vi slet ikke behøvedes at tale sammen, men bare dansede det vi gerne ville sige til hinanden. Det ville da være noget i hvert fald, og det ville sikkert være en god øvelse, der ku gøre en opmærksom på hvad det egentlig er man belemrer sine medmennesker med af henvendelser. Jeg har svært ved at forestille mig at man rigtig kan skælde effektivt ud ved at danse. Måske sku det bare være disciplene der dansede, måske sku jeg ha lov at være den der dirigerede det hele, opmuntrede dem, fortolkede deres dans for dem, som om jeg osse fortolkede deres inderste følelser for dem – sådan lidt ”nej, det du danser er ikke at du gerne vil be om et glas vand, det du viser os andre er at du er bange for at elske, fordi du aldrig har følt du har kendt dine gamle venner, sådan rigtigt.”

Jeg vil passe på ikke at blande mine disciples familieforhold ind i det, jeg vil helst ikke ende som sådan en typisk patriarkalsk sektleder, faktisk vil jeg helst ikke betegne mig selv som sektleder, selvom det jo altså dog er min sekt. Jeg tror jeg synes de skal kalde mig Vejleder. Det er så forholdsvis neutralt et ord, det har ikke alle mulige negative konnotationer. Mine disciple vil tænke på det lidt lissom en vejleder man har på sådan et universitet, som de er droppet ud af, en der skal hjælpe dem med at realisere deres potentiale. På en måde kan man så sige at et ord som disciple osse er ret kraftigt ladet, men hvis jeg på den anden side begynder at kalde dem elever eller noget, så ligger der osse straks et autoritetsforhold i det. Adepter ville sikkert passe bedre, det er lidt mere åbent i det. Bare der ikke er nogen der så tror at de heller ikke behøver at gå i kjortel, for det synes jeg altså at de skal, ellers er det ikke en rigtig sekt. Altså bortset seføli fra når de er nøgne.

Det skal de være tit. Det skal være en del af vores ritual, at afseksualisere kroppen ved at være nøgne overfor hinanden og så reseksualisere den på en ny måde vi selv bestemmer. Seføli skal vi ha masser af sex, ellers er det ikke en ordentlig sekt, men vi skal finde på en eller anden måde at gøre det på, så der ikke er nogen der føler sig krænket. Jeg vil ikke ha at der er nogen der skal føle sig krænkede i min sekt, jeg vil bare ha at de skal være nøgne. Jeg kan godt li når folk er nøgne, specielt hvis de osse er pæne. Jeg må nok hellere lige huske at få med at folk osse skal sende et foto med af sig selv når de ansøger om at blive adepter i min sekt. Altså, jeg vil jo nødig være sådan en der dømmes på udseendet, jeg vil helst ikke betragtes som overfladisk, men jeg tænker at den måde folk tar sig ud på siger noget om hvordan de er som mennesker. Det er vigtigt for mig at jeg kan stole på hvad mine adepter er for nogle mennesker, når først vi står i kampen.

Der er seføli lang tid til det, der er ingen grund til at forhaste det store opgør med det omkringliggende samfund, det kan tids nok komme når de ikke længere vil acceptere os, og så skal vi være beredte, og derfor er det vigtigt at huske på at det opgør vil komme en dag, og at det er derfor vi skal stå sammen og ikke ha nogen hemmeligheder for hinanden, i hvert fald ikke for mig, så skal jeg nok vurdere hvad hele gruppen har brug for at vide. Vi skal ha en rigtig god gruppe. Vi skal stå sammen. Vi skal ha nogen at stå sammen med, det skal være hinanden, det har vi brug for, det vil der være i min sekt. Det vil være et sted hvor de kan føle sig trygge, det kan man altid ha brug for, det vil være et hjem. Ikke en forkastelse af deres gamle hjem, men af at de ikke har kunnet skabe sig et rigtigt hjem andre steder. Gruppen vil være det samfund vi skaber sammen.

Det bliver en smuk sekt. Jeg lar skægget stå.

Du skal strikke os den sweater (Undone)

Jeg vil ha at du skal strikke os sådan en sweater. Der skal være plads til os allesammen, alle fire, og så være halsåbninger og ærmer, der hvor det nu passer i forhold til vores højde hver især. Vi får det varmt og godt i den sweater, det ved jeg, alle fire sammen, hud mod hud, vi kan varme os ved hinanden, det vil være rigtigt og godt.

Jeg synes den skal være rød, det ku være flot med sådan en postkasserød striksweater, men den må osse godt være turkis, det er din yndlingsfarve, og det er dig der skal strikke os den, så det bestemmer du. Du skal strikke os den sweater. Bare der kommer mønstre på, bare den blir larmende, en sweater der siger go'daw. Vi skal være sådan en kæmpemæssig, hysterisk kulørt bold, der kommer rullende hen over brostenene med arme og fødder og hoveder stikkende ud til alle sider. Her kommer vi.

Og vi skal synge, højt og skingert og på vrøvlesprog, når vi kommer gående ned ad gaden, allesammen i den sweater du har strikket til os. Alle folk vil stoppe op, de vil se os komme trillende i den sweater og smile til os og hilse, og vi vil ha alt for travlt med at synge og rulle afsted til andet end et hurtigt nik, ja, hej, vi må videre, ser I, men det vil ikke være arrogant, ingen kan være arrogant i sådan en sweater, det vil alle vide, og alle nogensinde vil elske os for hvad vi er.

Når vi kommer hjem igen skal vi ta sweateren af, og så farer vi allesammen ud i hver vores afkrog af huset og slår omkring os med armene, føler at vi er os selv lidt, indtil vi trækker sammen igen. Det er det, den sweater du skal strikke os skal lære os. Vi skal altid være sammen, allesammen. Og om natten skal vi sove allesammen i den samme seng, hud mod hud med sweateren bredt ud over os. Vi skal bo i den sweater.

Den sweater du skal strikke os skal være et symbol på alt det der er os. Hvis vi arbejder i haven kan den nogen gange blive alt for varm, så kravler vi ud af den, og så er der måske til sidst bare en enkelt af os, der sidder tilbage i den nu alt for store sweater og er ved at drukne i den. Det er slet ikke til at rumme på én krop at vi er så meget tilsammen. Så er det med at få det hele af og springe rundt, ind og ud imellem hinanden, lige finde ud af igen hvad det er vi er, os fire. Og så krybe sammen i den igen, når det er tid til te og kiks. Det er det tit.

Du skal strikke os den sweater. Så længe vi har den på kan intet ondt hænde os.

Morten Walther Rasmussen

typisk for vor tid er en afstand til luften
der otteogtyve grader varm
med duft af asfalt og snert af førregn
læser op af jordens kalkholdige kapitler
mens vinden strejfer sit alfabet fast
over marker hvor rundbælg der dræber
og klitter hvor usynlig sandrandøje
så umærkeligt
og ligeledes bedøvet
lytter

vi lytter som var vi børn igen
halvvejs gennem søvnens fremmede huse
hvor deres stemmer lignede salmer
men vågner gudfrygtigt
gror og tror
da regn
først en dråbe og lidt efter lidt
siden huden i hænderne og noget nyt
im weiter ferne
falder i transcendente byer
og løsner os så vi aldrig

adskillelse om natten er værst;
at drikke et strålende glas med tårer
og synke en verden
til bunden
vender sig i søvne

adskillelse om dagen er værst;
at veje frosten i hænderne på Bruuns Bro
åndedræt for åndedræt
og sætte et dige af mørke
hvor alt lys engang sprang læk

adskillelse i drømme er værst;
dønning af sekunder plukket ud af ryggen
som en perlekæde
under sengen
du ikke kan finde

til S.U.T

tænk at skænke et glas mælk op midt i livet
i et køkken med tæt snefald
hvor et mørklagt sprog for længst
har samlet tilværelsens blinde vinkler
i endnu et sprogs enorme mekanik af fremmedhed
med en prægtig fornemmelse af
at midt i denne manende mobile
af hver dag omkring sig selv
er en flig af lys ramponeret brudt løs
præcis som køleskabsdøren bag din ryg
står åben med en kold streg af lys
der bærer alverdens mørker

Martin Snoer Raaschou

Offer

Fårene står
omkring den enlige birk
på toppen af bakken

Birkens nøgne grene
er fulde af skarver
og skarvernes reder

De har skidt birken ihjel
Birken er død

+

Bakken er omkranset af træer
af bøg af ask af elm af eg

Det grønne i træernes blade
og i græsset som fårene spiser
svinder hen
mens aftenen falder på
af sig selv

og forvandler lyset til mørke

Men stjernerne venter endnu

det er ikke nat endnu

det er aften

Det er til at forstå

det giver sig selv

det sker

Det er meningen

+

Den døde birk på bakken

har ingen blade

Men alle de træer

der omkranser bakken

har blade

Alle bøgenes

alle askenes

alle elmenes

alle egenes blade

bevæger sig når vinden

tager fat

i aftenens stilhed

Giv plads til den raslende lyd

i aftenens stilhed

Giv plads til den døde birk

i aftenens stilhed

+

Løb op og giv plads

Skræm skaverne væk

Lad fårene flygte

Giv plads

Lad fårenes brægen og trampen

og skarvernes flaksen og skrigen

svinde hen og give plads

til den raslende lyd

i aftenens stilhed

Lad den raslende lyd give plads
til to som ikke flygter
to som bliver stående
stille tæt ved hinanden
inde ved stammen
i aftenens stilhed
Moderen dier sit lam

+

Giv plads så jeres børn kan høre
at lammet bliver til får

Det kan ikke ses i detaljer
men lyden går klart igennem

Dette er lyden af lammet
dette er lyden af livet

Dette er meningen

Giv plads til den suttende lyd
af liv der bliver til liv

+

Det skal ske

+

Stjernerne kan endnu ikke ses
det er ikke mørkt nok endnu
men heller ikke lyst

Men vi får snart brug for lys
det bliver snart mørkt

Lad alle børnene glemme
hvad de hidtil har lært
om stjernernes gængse forbindelser

Forkast Orion
Cassiopeia Centaurus
Pisces Cancer Sculptor
Ursa Minor Ursa Major etc

Lad den første stjerne vise sig i himlen
som for første gang

+

Lad det ske

+

Vrist lammet fri
af moderens pat
bind benene sammen
luk den brægende mund
med reb og med knuder

Dette er meningen

Vi vil ikke høre det bræge

Vi vil ikke se det løbe

Vi vil se den første stjerne

Prik lammets højre øje ud

Lad den første stjerne
vise sig i himlen
som den første

Prik det ud

+

Dette er hvad der skal ske

Lad alle få økser

lad alle hugge

men skån den døde birk

på toppen af bakken

Fæld derimod alt hvad der står

rundt omkring

hug til

i bøg i ask i elm i eg

hug til

Vi har brug for lidt lys

hug til

Det er træets lod at brænde

hug til

Det er lammets lod at dø

hug til

Det er meningen

+

Hug stammerne op
lad dem stable omkring
den døde birk

Læg lammet op i birkens krone
lad de nøgne grene
gennembore skindet
lad der gå hul

Lad blodet flyde

Dette er meningen

+

Lad børnene komme op foran
de skal se
hvad der skal ske

At dette er lammet
dette er livet

Dette er meningen

Sæt ild til bålet

Lad ilden få fat
i bøg i ask i elm i eg
lad ilden få fat
i den døde birk
lad lammet stige
som røg op ad røg
op i den mørke himmel

+

Lad flammerne slikke
lad halen fænge
lad ulden flamme
lad hovene knitre
lad øjnene smelte
lad hornene gløde
lad det mørke blod flyde

Lad ilden slukke blodet
lad det mørke blod lyse

+

Lad ilden brøle

Forkast det meningsløse

Lad meningen få plads

Lad stjernerne tændes

Lad halen lad hovene

øjnene hornene

tændes stjerne for stjerne

Se nu lammet

stjerne for stjerne

lyse himlens mørke op

'Offer' er udgivet under Creative Commons licens

Line Toftsø

Når ting tyve tyngde
når luft gør noget
så er det sådan
så er det
mørke der
er mit ansigt
min kind
så er det blødt sådan.

Det blæser mere om natten
som om jeg genkender det

ligesom fælledens huller er udfyldt
med jord eller gips eller hår

blødt stof strøet med blodmel for at holde vildtet væk

og således med retning mod et andet sted
som en afstøbning.

Har
og
har
ikke

imens en m e s s i n g u g l e f l ø j t e drejer hovedet og
stirrer forfærdet på mig

den måde hvorpå noget er foret
som noget er.

Noa Kjærsgaard Hansen

Sådan med fødderne. Smeltet,
med brysterne op af vandet, hun
har hunden som hendes bedste ven,
Det giver en form for retorisk efterspil.
Mark og sand, siger hun er idyl af tiden,
mark og sand, siger jeg, er en film af
Morten Korch. Hunden, siger hun,
pisser sjældent på mark og sand,
den er et erotisk væsen. Hun
tænker på hunden,
på erotikken, på
fødderne. Hun
siger, at mark
og sand er
tanker om
en anden

Jeg taler nok til hende som et missil,
så kan man tage det ud
af en kontekst,
ind i et hus. Så
kan man lave bølger
som en tyk mand
der rammer vandet,
man kan svømme
fra en bred til en anden
med tre roer som propel. Hun
er stadig en and, en tændstik,
hendes svømmehud brænder

Jeg
løfter hende
over mudderhuller,
i det mindste er det det, det ligner.
Ting bliver sværere at forestille sig
jo længere væk man kommer,
så må man fortælle det hele
som historier:
Hun har foldet
hænderne
som en paraply

selvom vi har gået længe,
har regnet stadig ikke
hvasket hendes ansigt ud

Dea Sofie Kudsk

Fugle

Vandstæren kan næppe forveksles med andre fugle det går nu op for mig at den ikke bare er sort og hvid. Jeg ser det brune i den sorte dragt. Og det blålige det grålige. Den er slet ikke særlig sort. Min finger glider henover den spinkle ryg. Noget sort i vandstærens brune øjne ser mig stå der ved vandløbet med hænderne i lommerne til marts flyver den nordpå igen. Der er ikke mange blodkar i dens øjne det er især godt når den dykker.

Jeg er ude at cykle på min nye sorte cykel og på broen ligger en svane. Hvorfor ligger den der når vandet er lige ved siden af den hvide krop på fortovet, mennesker stopper dette er vi ikke vant til kameraer, kroppen på det helt forkerte sted kroppen er stor og svanens orange næb ser så orange ud. Jeg drejer hovedet lidt henover skulderen og ser en mand på knæ i regnvejret nærme sig svanen.

Bronzearm

Vandstæren sidder på statuens højre skulder snart den venstre bronzeskulder. Pladsen er ellers duernes område men ingen lægger mærke til vandstæren selvom den er let at genkende, selvom det blålige står godt til den grønne bronzearm. Der senere vil blive fundet i et badekar på hotellet hvor vi bor, der må være nogle andre værelser der har badekar hvor man betaler mere, nogen har betalt mere og har fået badekar og har fyldt badekarret med vand og puttet armen deri. Nogen har sneget sig frem til statuen og savet armen af og nogen er listet væk ubemærket med en tredje arm, en tredje arm som mennesket ikke ville have alligevel, så skulle armen drukne i vand og mennesket er bare væk. Telefonen har været brugt måske er der nogen der ved hvem der tog armen, udover vandstæren, det må have været midt om natten. Bronzearmen bliver sat på plads og statuen er hel og han står igen og er en modig mand i bronze.

Safari

Der er slet ikke brug for myter længere, vi ved alt og det vi ikke ved bliver der forsket i så måske finder de snart vand på Mars, så kan vandstæren tage dertil når vandet i vandløbet ikke er klart længere. For de insekter vandstæren lever af, lever kun i det gennemsigtige vand, jeg kan se stenene på bunden, et ovalt grønt øje sorte sten aske fra en vulkan og en pink fjer fra en flamingo. Søen er fyldt med pink flamingoer vi er på safari i tre hvide minibusser vores chaufførs hvide tænder i bakspejlet, han peger på en løve i det høje græs.

Indholdsfortegnelse

Forside af Mette Norrie

Kirsten Nørgaard	I kridtlyset	s. 3
Cathrine Thordal Voss		s. 4
Jon A	Billetmærke sekt	s. 5
	Du skal strikke os den sweater (Undone)	s. 7
Morten Walther	Typisk for vor tid er en afstand til luften	s. 8
Rasmussen	Adskillelse om natten er værst;	s. 9
	Tænk at skænke et glas mælk op midt i livet	s. 10
Martin Snoer Raaschou	Offer	s. 11
Line Toftsø	Når ting tyve tyngde	s. 21
	Det blæser mere om natten	s. 22
	Har og ikke har	s. 23
Noa Kjærsgaard Hansen	Sådan med fødderne smeltet	s. 24
	Jeg taler nok til hende som et missil	s. 25
	Jeg løfter hende	s. 26
Dea Sofie Kudsk	Fugle	s. 27
	Bronzearm	s. 28
	Safari	s. 29